

Bratři a sestry, jak těžké je stát tváří v tvář smrti. A přece je to tak potřebné. Dotazování na smrt obohacuje náš život. Otázka smrti je totiž otázkou života a snad největší lidská zodpovědnost spočívá v tom, že udržujeme otázku smrti otevřenou, abychom tak neuzavřeli ani otázku života. S životem je to jako se slovy, která vznikají v tichu, aby tam také skončila, a tím nám povolují pochopit svůj význam. Možná to zní paradoxně, ale teprve smrt umožňuje životu, aby zůstal naživu. Teprve finále povoluje, aby byl sepsán příběh, namalován obraz, aby se dvě těla objala. Ovšem pozor, finále nestojí jenom na konci. Možná bychom měli věnovat pozornost každému malému finále v dennodenním životě. Vědomí takového okamžiku nás totiž propojuje s věčností.

Smrt staví člověka před nemožnost všechno poznat a pochopit, být vším. Políčkuje naši iluzi o všemohoucnosti a učí nás, abychom se v životě vztahovali k tajemství. Zároveň nás učí důvěře, v níž můžeme skočit do prázdna a poznat, že se nikam nepropadneme, protože odjakživa a navždy je tu někdo, kdo nás podrží, a to před koncem i po něm. Otázky po smrti se dnes často „umrtvují“. V uspořádání dnešního světa nezbývá prostor pro otevřené otázky. Ve světě, který zbožňuje nezávislost a seberealizaci, není místo pro druhého. Svět projektů a nekonečného zrychlování nepřipouští jakékoli přerušení.

Jako křesťané se nemáme bát smrti. Tak, jak přibývá let a bolestí, měli bychom si uvědomovat, že nás čeká velké setkání a na každé velké setkání je potřeba se připravit. Těším se na toto setkání. Těším se, až se znovu setkám se svými rodiči, s milovanou babičkou, se spolubratry kněžími, se všemi svatými a Pannou Marií a hlavně s Ježíšem, který jediný dává smrti smysl.

Promluva papeže Františka na památku věrných zemřelých 2016